

tres cors. Com que encara és d'hora decidim anar a buscar l'altra boca, però amb aquestes condicions atmosfèriques i la manca de memòria no la trobem. Tornem a l'alberg sopelem i dormim.

L'endemà després d'esmorzar amb l'amable família de la dona gran, anem a buscar l'avenc d'Hérétiques. El trobem de seguida, però mig quilòmetre més endavant d'on el vam buscar la nit anterior. Ens canviem, deixem la resta de material a la boca d'entrada i ens dirigim amb el cotxe a l'aparcament de la boca inferior situada a uns 500 metres de desnivell. Un dels dubtes que més ens preocupa és com desfarem

aquest camí, però la mala sort la vam desterrar ahir amb l'Eva. Efectivament ens aventurem per una corriola molt bonica i ben marcada que ens porta a prop d'Hérétiques, això sí, després d'alguna incertesa i d'una hora caminant.

Entrem cap a la una de la tarda, en principi installem en fix, però de seguida ens adonem que podem baixar en doble, és a dir, recuperant la corda. Aquesta maniobra ens permet anar més ràpids i lleugers ja que ens descarreguem el pesat material per equipar els pous d'entrada. Ens ho juguem tot en una sola carta, comença l'aventura de debò. Sis ràpels seguits, l'últim per cert de 30 metres, ens porten fins al meandre que dona accés a la sala Trou de Vent. Recuperem forces menjant una mica, per afrontar tots els desafiaments que ens fornirà aquesta cavitat.

La sala Trou de Vent és una de les més grans del sistema, mesura uns 200 metres de llarg i té un desnivell de 105 metres en pendent. Al final d'aquesta, la ruta s'enllaça amb el riu que ve de Trou Mile, un altre sector de la cavitat. El riu es cola per un petit sifó ventós i seguidament es precipita en belles cascades fins al pou de la Crue, que evitem per un altre pou paral·lel de 60 metres, el pou Cognac, fraccionat en 3 ràpels, el més llarg de 30 metres. A partir d'aquí trobem una successió de petites cascades i progressió pel riu sense especificar a la ressenya que portàvem, i ens fa dubtar més del compte. La sortida pel marge esquerre tampoc està gaire clara, però la següent cascada, anomenada Marie Casteret, si la descendim ja no tindrem retorn. Finalment ens decidim per pujar una corda en fixe situada a la capçalera.

Una vegada en zona fòssil l'ambient canvia radicalment, la cavitat es torna preferentment horitzontal, d'aigua ni gota. Sembla mentida que aquestes grans galeries les hagin format antics rius, ara en altres nivells inferiors del sistema. Aquí ens deixem guiar per les fites posades per altres visitants de la cova, amb

Pont de Gerbaut.

la mala sort de passar-nos-en una en arribar al pou Jeannot. Com a conseqüència entrem en un bucle que ens farà, sense adonar-nos-en, tornar a la zona activa. La cara que ens queda a tots tres en veure la cascada Marie Casteret de nou, és per llogar-hi cadires. Són aquest els moments on s'ha de treure el millor per redreçar la situació i, afortunadament, els companys de l'equip són de primera, ningú es posa nerviós, almenys no ho demostren. Un altre cop al pou Jeannot, ens adonem de l'errada i respirem tranquils, no estem perduts.

Continuem pel sector Michel Juhle, silenciós i tan laberíntic que ens obliga a fer visites gratuïtes per les galeries veïnes. El temps que hem perdut és elevat i comencem a acusar el cansament habitual, els moviments són cada vegada més lents, les maniobres se'ns fan complicades. Després d'un atlètic passamà i una galeria ve la sala Elisabeth Casteret (tot queda a casa), travessem per l'esquerra admirant la impressionat cascada. Les galeries ara són enormes i fan pujada, estem arribant a Pont de Gerbaut, però abans hi ha una escalada d'onze metres que dona accés a la galeria Bugat, més modesta. Caminant a la dreta trobem unes gateres ventades, molt incòmodes, que ens porten a la base dels pous de sortida, situada 130 metres més amunt. La pujada es fa lenta i penosa, sobre tot l'últim pou de 50 metres, però ja hi som, a fora són les 24 h, 11 h de travessa.

Ara ens queda la tornada al cotxe, pujar a Hérétiques, recollir el material, cap a l'alberg, dutxa calenta i aproximadament a les 4 de la matinada ens fiquem al llit. Ha estat un dia molt intens que no oblidarem en molt de temps.

L'endemà, després d'un esmorzar de campions tornem cap a casa molt satisfets, amb els sentits estimulats i les sensacions a flor de pell, impregnats de l'olor de fang d'Arbas.

Marc Humet i Nico Sánchez